

Forskjell på åpent sinn og høl i hue

Av Rolf Lindgren

Skal vi være åpne for tankefeltterapi, er det ingenting vi ikke kan være åpne for. Da kan vi like gjerne arbeide for at hvem som helst må få kalle seg psykolog.

FOR OG IMOT: Atle Dyregrov får svært ulik respons på innlegget sitt i juliutgaven om tankefeltterapi. Gledelig, skriver Edle Hofslisli (forrige side). Ekstremt spekulativ metode, mener Rolf Lindgren. Foto: YAY Micro

DEBATT: TANKEFELTTERAPI

Atle Dyregrov skriver i julinummeret av Tidsskriftet at tankefeltterapi bør inkluderes i psykologenes verktøykasse. Rolf Lindgren sier det er sterkt problematisk å anbefale metoder vitenskapen har torpedert fullstendig.

Da jeg leste Atle Dyregrovs anbefaling av tankefeltterapi i Tidsskriftets juliutgave, trodde jeg ikke mine egne øyne: Her står det en psykolog med en viss gjennomslagskraft i media og anbefaler tankefeltterapi.

Når Dyregrov sier at han anbefaler tankefeltterapi, hva mener han da? Mener han å støtte Callahans påstand om at alle psykiske lidelser skyldes forstyrrelser i et tankefelt som omgir oss når vi tenker? Og at det å trykke på meridianpunkter (mer kjent som akupunkturpunkter) bidrar til å rette opp i dette? At behandlingen kan forstyrres av toksiner? At det å finne mønster for bankingen skal læres på taushetsbelagte kurs til \$100 000?

Dyregrov anbefaler oss å tenke nytt. Jeg har ikke noe problem med det, men jeg har et problem med å anbefale metoder som vitenskapen har torpedert fullstendig. Mens begrunnelsen for at det skulle virke, savner enhver vitenskapelig forankring, er det solid dokumentert at selve behandlingen, hvis man ser bort fra begrunnelsen, ikke varer over tid (Lindgren, 2007).

Det Dyregrov beskriver, er heller ikke noe nytt. At mennesker blir roligere av å bli tatt på, er omtalt i Gilgamesh-eposet og i Bhagavadgita og har således vært kjent i nær fem tusen år og burde ikke kreve verken begrunnelse, ville forklaringsmodeller eller dyre kurs. Å finne ut hvordan man skal ta på mennesker slik at de ikke føler seg krenket og slik at effekten har en viss varighet, krever heller ikke ville forklaringsmodeller eller dyre kurs. Alt som trengs, er vitenskap.

Mener Dyregrov å anbefale at psykologer markedsfører en ekstremt spekulativ metode?

Jeg forventer at Dyregrov forklarer hvorfor i all verden han må trekke inn tankefeltterapi som forklaringsmodell. Mener han å anbefale at psykologer markedsfører en ekstremt spekulativ metode, eller mener han at psykologer skal bli flinkere til å ta på pasientene?

I og med at jeg først og fremst arbeider med organisasjoner, har jeg møtt mye rart fra tjenestetilbydere uten psykologfaglig bakgrunn, og jeg har varslet når jeg ser at mennesker uten psykologutdannelse kaller seg psykologer. Men skal vi være åpne for tankefeltterapi, da er det ingenting vi ikke kan være åpne for. I så fall vil jeg skifte standpunkt og aktivt gå inn for at det er svært viktig at hvem som helst må få kalle seg psykolog.

rolf@psykologtjenesten.no